
Editorial: Any nou, secció nova

InDret comença l'any amb una nova secció de dret de la construcció a càrrec d'Ángel Carrasco Perera, la vàlua intel·lectual i la capacitat de treball del qual queden àmpliament testificades per les cinc edicions –publicades en menys de deu anys– del seu monumental *Derecho de la construcción y la vivienda* (Madrid, Dilex, 2005, 1.027 pàgines), coescrit amb Encarna Cordero Lobato i Carmen González Carrasco. El primer d'ells publica ara a *InDret* un article sobre reparació en forma específica i reparació a càrrec del deutor en la responsabilitat per ruïna, mentre que la tercera escriu un comentari a la STS, 1^a, 22.9.2005, sobre algunes de les qüestions més intricades d'una matèria, els millors coneixedors de la qual en la nostra acadèmia són precisament els citats. Vostès veuran.

D'altra banda, Antoni Rubí Puig, escriu des de New Haven, un article d'urgència sobre un tema candent: poden els organismes reguladors dels mitjans de comunicació audiovisual resoldre sobre la veracitat o fal·làcia d'una informació? Poder, allò que diem poder, poden i així ho fan en més de mig món, per descomptat, però no haurien de poder. Rubí tracta el tema des de la talaia de la Universitat de Yale i analitzant l'experiència de l'organisme regulador més influent i poderós de la terra, la Comissió Federal de Comunicacions nord-americanes (*Federal Communications Commission*), fundada el 1934. Aquí les dues distincions bàsiques són, primera, la que hi ha entre continguts i circumstàncies de temps, lloc i forma (*time, place and manner*), i, segona, la que tracta de distingir entre fets i opinions (*facts and opinions*).

Els nord-americans, que, amb totes les seves coses, gaudeixen de la democràcia constitucional més antiga del món, tenen molt clar que la Comissió pot controlar continguts només quan es tracta d'aquells que, com els obscens, no tenen valor expressiu als efectes de la Primera Esmena. Pràcticament tota la resta, inclosos els continguts indecens i els clarament ofensius –les grolleries–, queda protegida per la Constitució i únicament poden ser limitats els temps, els llocs i les formes d'emissió.

En canvi, en matèria de fets i opinions, són més que conscients de què, malgrat la multiplicitat de propostes respecte d'això, gairebé un segle de jurisprudència constitucional ha declinat tot intent de generar un test fiable que permeti diferenciar entre uns i altres. Per això, se'n guarden prou de delegar en la Comissió facultats de regulació en la matèria i limiten els seus poders als casos en què a) el canal o emissora coneixen que la informació era falsa, b) era previsible que la seva emissió causaria un dany substancial i, de fet, efectivament el va causar.

Vistes la [Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya \(DOGC núm. 4543, de 3.1.2006, p. 84\)](#) i les propostes que se'n aproximen en el nostre marc cultural i legal,

InDret té motius de preocupació. Per això, em permeto una tercera recomanació: rellegeixin [*On Liberty*](#) de John Stuart Mill (1806-1873). No estaria de més, em poden creure.

Pau Salvador Coderch